

Arrest

nr. 265 223 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitisch Iraakse Koerd te zijn, geboren te Duhok (Koerdisch Autonome Regio - KAR) op 16/06/1990. U woonde en werkte tot uw vertrek uit Irak in Duhok. Tussen 2009-2012 ging u, zonder specifieke reden, naar Nederland. U vroeg daar internationale bescherming maar dit werd u geweigerd dus u keerde terug naar Irak. U werkte in Duhok in het hotel van uw vader. U leerde uw partner, H.N.Y. (OV X en CG X), kennen in de cafetaria van uw broer in Duhok waar zij werkte. Zij is een sjiitische moslima van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak) en kwam naar Duhok op zoek naar werk. Jullie kregen een geheime relatie. Jullie durfden deze niet openbaar te maken uit vrees voor jullie familie, omdat jullie tot een verschillende etnie behoren alsook een andere stroming van

de islam volgen. Bovendien zou uw familie nooit aanvaarden dat u een relatie heeft met een Arabische vrouw die als serveerster in een café werkt. In 2014 belandde u in de gevangenis naar aanleiding van een auto-ongeval. U werd hiervoor ongeveer anderhalf jaar gedetineerd. Tijdens uw gevangenschap hielden jullie de relatie aan en N. kwam u geregeld opzoeken in de gevangenis. U besloot bij uw vrijlating dat het tijd was voor u en N. om te vluchten naar Europa, waar jullie relatie misschien meer kans op slagen zou hebben. U verliet Irak, samen met N., in 2015. Jullie reisden met de auto naar Turkije en vluchtten via Bulgarije en Servië naar Zwitserland. Daar zijn jullie religieus getrouwd op 19 juni 2016. Op 31 augustus 2016 beviel uw partner er tevens van jullie dochtertje, Na.E. (OV. 8.743.291). In Zwitserland dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd echter afgewezen waarop jullie besloten om verder te reizen. Jullie kwamen op 8 november 2018 aan in België. Op 26 november 2018 verzochten jullie hier om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de identiteitspagina uit uw paspoort en een kopie van de identiteitspagina uit het paspoort van N..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor uw familie. Zij zullen uw relatie/religieus huwelijk niet aanvaarden. Bovendien vreest u de besnijdenis van uw dochter door uw familie.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Vooreerst dient te worden aangehaald dat uw relaas van begin tot einde doorspekt is met flagrante tegenstrijdigheden. Uit uw administratief dossier blijkt vooreerst dat u ten overstaan van de Zwitserse asielinstanties een compleet ander relaas vertelde dan wat u aanhaalde bij de Belgische asielinstanties. Blijkt verder dat ook uw opeenvolgende verklaringen, afgelegd bij de Belgische asielinstanties, geenszins met elkaar overeenstemmen (zie *infra*). De veelheid aan flagrante ongerijmdheden en incoherenties aangaande verschillende kernelementen van uw relaas halen de waarachtigheid en de aannemelijkheid ervan dan ook compleet onderuit.

Zo is er vooreerst geen duidelijkheid aangaande uw ware identiteit. Immers, ten aanzien van de Zwitserse asielinstanties verklaarde u **D.R.** te heten (zie asielsdossier Zwitserland in administratief dossier). Echter, voor de Belgische asielinstanties verklaarde u **A.R.S.A.** te heten. Het mag duidelijk zijn dat dit op zich al de nodige vragen doet rijzen.

Bovendien legde u ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit én u legde ongerijmde verklaringen af over de reden van uw onvermogen hiertoe. Uw **paspoort** verklaarde u aanvankelijk verloren te zijn onderweg van Turkije naar Europa (CGVS1, p. 15). Later verklaarde u dit document vernield te hebben op aanraden van uw smokkelaar (CGVS2, p. 3). Los van het feit dat u zichzelf dus tegenspreekt, kan u uw loutere beweringen ook niet hardmaken. Kan hier bijkomend worden opgemerkt dat u in het verleden reeds een procedure om internationale bescherming in Nederland doorliep en aldus heel goed weet wat het belang is van het voorleggen van (originele) identiteitsstukken. Dat u aldus uw paspoort zou vernield hebben, is dan ook weinig waarschijnlijk. Dat uw smokkelaar u hiertoe de opdracht zou gegeven hebben mag eveneens verbazen gezien dit document hem nog van pas kon komen en bijkomend financieel gewin kon opleveren bij het uitvoeren

van zijn smokkelpraktijken. Rekening houdende met bovenstaande bevindingen aangaande de verschillende namen/identiteiten die u opgaf én gezien de overige vaststellingen die hieronder nog uitgebreid zullen worden uiteengezet, ontstaat het ernstige vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt en deze niet wenst te tonen om op die manier bepaalde informatie, i.c. aangaande uw reisweg, het moment van vertrek, eventuele verblijfsvergunningen, ea. verborgen te houden. Dat u voor het CGVS dan wel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voorlegde, kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen temeer daar dit geen enkele informatie bevat aangaande uw reisweg e.d. Evenmin kan deze kopie weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit, gezien kopieën makkelijk kunnen vervalst worden door allerhande knip-en plakwerk en de authenticiteit bijgevolg op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Daarnaast beweerde u dat u uw originele **Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs** afgaf aan de Zwitserse autoriteiten tijdens uw asielpprocedure daar en dat deze documenten zich daar nog steeds bevinden (CGVS2, p. 9). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud in Zwitserland verklaarde u dan weer uitdrukkelijk géén originele documenten in uw bezit te hebben en legde u enkel foto's en kopieën voor van identiteitsdocumenten (zie verslag Zwitserland, p. 3, administratief dossier). Ook dit bevestigt verder het vermoeden dat u uw originele documenten (doelbewust) achterhoudt omdat u relevante informatie wenst te verbergen.

De identiteit van een verzoeker betreft nochtans een essentieel element binnen de procedure tot het bekomen van 'internationale bescherming' en het spreekt dan ook voor zich dat van u kan verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen aflegt hieromtrent en, indien mogelijk, documenten ter staving hiervan voorlegt. Het feit dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit voorlegt, tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de reden voor uw onvermogen én bovendien verschillende namen opgaf in het kader van uw verschillende procedures 'internationale bescherming', houdt dan ook een ernstige negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Dient hieraan bovendien nog te worden toegevoegd dat u, zelfs na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen, aanvankelijk niet eens wou toegeven dat u gelogen had. Pas nadat uw advocaat u tijdens het persoonlijk onderhoud even apart nam, gaf u aan in Zwitserland te hebben gelogen (CGVS 2, p. 3).

Dat hoe dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas, blijkt voorts eens te meer uit volgende.

Zo bleek u ook inzake de chronologie van de opeenvolgende feiten zeer uiteenlopende verklaringen te hebben afgelegd. U verklaarde in Zwitserland van geen enkele data nog zeker te zijn omdat u laaggeschoold bent en hiertoe dus niet in staat bent (zie verslag Zwitserland, p. 5-6, administratief dossier). Nochtans, voor het CGVS bleek u plots wel in staat nauwgezet data weer te geven (zie administratief dossier). U verklaarde voorts in Zwitserland Irak verlaten te hebben in oktober 2015 (zie dossier Zwitserland, p. 4, administratief dossier), bij het CGVS verklaarde u dan weer Irak verlaten te hebben op 01 november 2015 (CGVS1, p. 9). U verklaarde in Zwitserland dat u bent getrouwd met uw partner in 2013, en dit in Irak. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u uw partner N. pas ontmoet te hebben rond januari 2015 (CGVS1, p. 5), en pas op 19 juni 2016 getrouwd te zijn in Zwitserland (CGVS1, p. 11).

Voorts legde u ook compleet ongerijmde verklaringen af aangaande de problemen die u en N. in Irak zouden hebben gekend. Sterker nog, u haalde in Zwitserland een compleet ander verhaal aan dat wat u initieel verklaarde ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u in Zwitserland dat u N. in 2013 leerde kennen in de cafetaria "Five Stars" in Duhok waar ze als serveerster werkte (zie dossier Zwitserland, p. 6, administratief dossier). Zij kwam van Bagdad naar Duhok om er te werken. Ze woonde in Duhok samen met haar twee zussen in een appartement. Deze zussen waren ook beiden werkzaam in de cafetaria (zie dossier Zwitserland, p. 6, administratief dossier). Jullie werden verliefd en begonnen een relatie. U vertelde dit aan uw ouders en u vertelde ook over jullie verschillende etnieën. Zij gingen hier niet mee akkoord (zie dossier Zwitserland, p. 7, administratief dossier). Bovendien werd er door uw familie neer gekeken op haar job als serveerster, zo verklaarde u. Het onderwerp werd vanaf dan taboe, maar dit stopte jullie niet in het aanhouden van de relatie (zie dossier Zwitserland, p. 9, administratief dossier). Jullie trouwden in het geheim voor een Mollah in 2013 in Irak (zie dossier Zwitserland, p. 6, administratief dossier).

Naar aanleiding van een auto-ongeluk kwam u vervolgens in de gevangenis terecht. Telkens wanneer uw ouders op bezoek kwamen, vroeg u N. niet langs te komen en vice versa (Zwitserland, p. 10). Op die

manier konden jullie de relatie geheim houden. Nadat u vervroegd vrijkwam uit de gevangenis besloot u dat de tijd rijp was om het land te ontvluchten en samen met N. naar Europa te vertrekken. U dacht dat jullie relatie er meer kans op slagen zou hebben.

Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alsook in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) haalde u echter een compleet ander verhaal aan. U verklaarde hier aanvankelijk dat u N. begin 2015 leerde kennen in het hotel van uw vader, waar u werkzaam was. Zij verbleef toen in het hotel omdat zij in een ziekenhuis in Dohuk een medische ingreep moest ondergaan (CGVS1, p. 5 en 6). Zij kwam in het kader van die medische ingreep vier keer naar Duhok, telkens vergezeld van haar moeder, en verbleef dan telkens in jullie hotel. Jullie leerden elkaar kennen aan de receptie van het hotel, waar N. soms de wifi-code kwam vragen (CGVS1, p. 7). Telkens wanneer zij terugkeerde naar Bagdad onderhielden jullie telefonisch contact. Dit alles in complete onwetendheid van zowel uw, als haar familie. N. was namelijk verloofd en zou worden uitgehuwelijkt aan een andere man, dus jullie relatie zou nooit aanvaard worden (CGVS1, p. 9). Jullie besloten uiteindelijk dat het beter was samen te vluchten omdat het een schande is in jullie cultuur om een relatie te hebben met iemand die reeds verloofd is (CGVS1, p. 16). Tijdens haar laatste verblijf in jullie hotel zagen jullie een kans samen te vluchten toen N. haar moeder lag te slapen (CGVS1, p. 18). Jullie verlieten Irak en vertrokken naar Turkije. In Turkije ontving u doodsbedreigingen van uw broer (CGVS1, p. 9). Vanaf Turkije vluchtten jullie verder naar Zwitserland alwaar jullie internationale bescherming vroegen. In tegenstelling tot wat u eerder in Zwitserland verklaarde, beweerde u voor het CGVS dat u en N. in Zwitserland (religies), dit op 19 juni 2016 (CGVS1, p. 11).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u toe eerder gelogen te hebben. Dient hier evenwel te worden opgemerkt dat u dit pas toegaf na confrontatie met bovenstaande opmerkelijke tegenstellingen én nadat het persoonlijk onderhoud even werd stilgezet zodat uw raadsman met u kon overleggen.

Bleek echter dat u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog een andere, i.c. een derde (!) versie van de feiten naar voor bracht. U verklaarde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud het volgende.

De feiten die u meemaakte, althans hetgeen u aanhaalde bij het CGVS in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud, i.c. de komst van N. naar Dohuk omwille van een operatie, haar verblijf in het hotel en jullie ontmoeting aldaar, bleken zich niet te hebben voorgedaan. In grote lijnen haalde u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan wel weerom het relaas aan dat u eerder voor de Zwitserse asielinstanties uiteenzette, doch opnieuw konden een aantal opmerkelijke ongerijmdheden worden vastgesteld. U zou uw vriendin N. toch ontmoet hebben in de cafetaria waar zij werkte in Duhok. Enerzijds verklaarde u, conform wat u voorheen in Zwitserland aanhaalde (zie supra), dat uw familie haar nooit ontmoet heeft (CGVS2, p. 4). Anderzijds stelde u voorts, dit dan weer in tegenstelling tot wat u eerder in Zwitserland beweerde, dat bepaalde familieleden N. wel ontmoetten. Zo kende uw broer haar wel, gezien hij de eigenaar was van het café waar ze werkte, en dus haar baas was. Op zich had hij geen problemen met haar (CGVS2, p. 4). Ook uw moeder zou N. een aantal keer gezien hebben (CGVS2, p. 5), dit wanneer ze op bezoek kwam in de gevangenis. Ook dit druist volledig in tegen wat u eerder in Zwitserland beweerde. U stelde toen immers uitdrukkelijk dat u ervoor zorgde dat uw familie en N. elkaar **niet** ontmoetten wanneer ze u in de gevangenis opzochten (zie supra). Uit wat u voorts aanhaalde blijkt dat uw moeder ook wel weet had van, minstens vermoedens had over, jullie relatie. Immers spoorde ze u aan om N. te laten gaan (CGVS2, p. 7). Wanneer u vrijkwam besloot u, samen met N., Irak te verlaten (CGVS2, p. 5). In tegenstelling tot wat u eerder in Zwitserland vertelde, i.c. dat u reeds in Irak huwde met N. (zie infra), volhardde u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS in de verklaringen die u eerder ook voor het CGVS aanbracht, i.c. u huwde religieus in Zwitserland op 19 juni 2016 (zie supra).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat er geen duidelijkheid bestaat aangaande wie u precies bent en omwille van welke redenen u Irak heeft verlaten. De onduidelijkheid aangaande uw werkelijke situatie maakt dat er ook geen duidelijkheid bestaat aangaande uw werkelijke familiale situatie en uw verhouding tot uw familie in Irak. Dat u aldus door hen zal gedood worden ingeval van een terugkeer, kan niet worden aangenomen.

U haalde nog aan te vrezen dat uw dochtertje ingeval van een terugkeer naar Irak door uw familie zal besneden worden.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat u daadwerkelijk de vader bent van E..

Dit terzijde, u heeft hoe dan ook geenszins weten te overtuigen dat uw dochtertje daadwerkelijk een risico loopt door uw familie te worden besneden in geval van een terugkeer naar Irak.

*Zo dient ook hier allereerst te worden gewezen op uw ongerijmde verklaringen. Moet immers worden vastgesteld dat u ten aanzien van de DVZ met geen woord repte over uw bij het CGVS aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter (zie vragenlijst CGVS). Eens zo opmerkelijk is bovendien de vaststelling dat u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS bovendien verklaarde dat het interview bij de DVZ goed verlopen was. U merkte wel op dat u alles kort en bondig moest vertellen, maar op geen enkel moment merkte u zelf op dat u toen niet over de mogelijke besnijdenis van uw dochter had gepraat. Het was uw advocaat die dit aanhaalde (zie CGVS1, p. 3). Ook dit is wel heel bevreemdend en holt de waarachtigheid van uw relaas verder uit. Ook al zou u kort en bondig uw relaas hebben moeten vertellen, wat overigens ook maar een loutere bewering betreft, dit betekent geenszins dat u niet de kans zou hebben gehad om **alle** elementen die deel uitmaken van uw (beweerde) vrees, desnoods kort doch spontaan, aan te halen. De vaststelling dat bovendien niet u maar uw advocaat dit onderwerp moet aanbrengen, ondermijnt voorts eens te meer de waarachtigheid van zowel de redenen waarom dit element bij de DVZ niet aan bod kwam alsook van het gegeven op zich.*

Deze opmerkelijke bevindingen terzijde gelaten, bijkomend dient hoe dan ook rekening te worden gehouden met volgende vaststellingen. Zo blijkt uit de beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de algemene prevalentiegraad van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Irak zeer laag is, namelijk 8%, en bovendien bestaan er sterke regionale verschillen. Uit de informatie blijkt dienaangaande voorts dat VGV in Irak voornamelijk voorkomt in de noordelijke provincies Erbil en Sulejmaniya alsook in de provincie Kirkuk. Buiten deze gebieden, zoals ondermeer in Dohuk - waar u vandaag zegt te komen - is het zeer ongebruikelijk en praktisch onbestaande. Voorts toont de beschikbare informatie ook aan dat het algemene percentage van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Irak aan het afnemen is én er is een duidelijke mentaliteitswijziging merkbaar. In de KAR is VGV sinds 2011 bij wet verboden en de meerderheid van de vrouwen en meisjes zijn de mening toegedaan dat deze praktijken moeten stoppen.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uitdrukkelijk tegen de praktijk van VGV bent. Zo noemde u deze praktijk 'achterlijk' (zie CGVS1, p. 7 en 20). Ook al zou er enige druk uitgaan van uw familie om uw dochtertje te laten besnijden, rekening houdende met uw eigen afwijzende houding dienaangaande én gelet op de algemene situatie in Irak in het algemeen en in de KAR (zie supra), dient dan ook te worden besloten dat u wel degelijk in staat zou zijn om uw dochtertje te behoeden voor VGV.

U heeft uw vrees voor VGV van uw dochtertje ingeval van een terugkeer naar Irak akdus geenszins aannemelijk gemaakt.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen mag het duidelijk zijn dat u niet heeft weten te overtuigen aangaande uw identiteit noch de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Gezien u geen correct zicht biedt op wie u bent en op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, en ook duidelijk bewust de ware toedracht van deze essentiële punten verzwijgt, maakt u het onmogelijk uw eventuele nood aan internationale bescherming te beoordelen.

*Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat na grondige analyse van de beschikbare informatie (**UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/countryguidance>), de **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019*

1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus sowieso geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend.

De door u voorgelegde foto van de eerste pagina uit uw paspoort werd hierboven reeds besproken en kan geen ander licht werpen op voorgaande. De kopie van de pagina uit het paspoort van N. voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verzoekende partij is zich bewust van het feit dat zij zelf aan de basis ligt van de scepsis van de verwerende partij.

Het is inderdaad zo dat zij haar verklaringen heeft moeten bijsturen op het einde en toegegeven heeft dat zij niet van in het begin de waarheid gesproken heeft.

Dit ontslaat de verwerende partij er echter niet van om het relaas van de verzoekende partij grondig te onderzoeken. In casu lijkt zij echter impliciet een soort "Fraus omnia corrumpit-houding te hebben.

Zo stelt EASO, Ending International Protection: Articles 11, 14, 16 and 19 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis, december 2016, beschikbaar op [URL]

[citaat uit rapport]

De redenering inzake het principe "fraus omnia corrumpit" kan hier doorgetrokken worden: het is niet omdat er fraude gepleegd is dat er geen nood aan bescherming is die beoordeeld moet worden. De mogelijkheid om beschermd te worden onder het Vluchtelingenverdrag blijft bestaan.

In die zin is het dan ook niet correct dat de verwerende partij quasi haar hele beslissing baseert op tegenstrijdigheden die de verzoekende partij vertelde in de voorgaande gehoren (DVZ, Nederland, Zwitserland).

De verzoekende partij heeft immers gesteld dat zij bij het laatste gehoor van het CGVS wel de waarheid vertelde en in die zin verdient haar relaas een waarachtig onderzoek. Zij heeft immers wel degelijk problemen omwille van haar relatie en buitenechtelijk kind.

Met betrekking tot het paspoort van de verzoekende partij stelt de verwerende partij: [...]

Dit klopt niet en berust wellicht op een fout in haar Zwitsers verhoorverslag.

Reeds in haar eerste gehoor bij het CGVS gaf zij dit op consistente wijze aan en tevens in haar tweede gehoor.

Cf. CGVS dd. 14.10.2019, p. 15: [...]

Cf. CGVS dd. 21.02.2020, p. 3: [...]

Wat er ook van zij: de verwerende partij kan dus wel degelijk de kopieën opvragen en de identiteit van de verzoekende partij verifiëren.

Tot slot haalde de verzoekende partij een besnijdenisvrees in hoofde van haar dochter aan, vanwege haar familie, waar dit traditie is.

Zo stelde zij (gehoor dd. 21.02.2020, p. 3): [...]

Het is dus duidelijk dat deze praktijk wel in de familie van de verzoekende partij voorkomt.

Als de verzoekende partij terug moet keren naar Irak, zal zij sowieso beroep moeten doen op de steun van haar familie.

Het zal dan ook moeilijk zijn om aan de druk van haar familie te ontsnappen en zich er zomaar tegen te verzetten. Zij zou zich immers in een bijzonder zwakke positie bevinden.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. Aldus schendt zij de artikelen 48/3 en 48/4 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Zwitserland en België manifest verschillende verklaringen aflegde inzake zijn identiteit, dat verzoeker geen origineel document ter staving van zijn identiteit heeft voorgelegd en dat hij bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de reden van zijn onvermogen hiertoe.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn consistente verklaringen inzake zijn paspoort, zoals afgelegd tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS, en stelt hij dat er inzake zijn Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs wellicht een fout in het Zwitsers gehoorverslag staat.

Verzoekers verwijzingen naar zijn reeds afgelegde (en beoordeelde) verklaringen en zijn ongestaafe bewering dat er “een fout” in het Zwitsers gehoorverslag staat, omvatten geen dienstig verweer ten aanzien van de terechte en pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande de afwezigheid van een origineel identiteitsbewijs en verzoekers onvermogen deze afwezigheid aannemelijk toe te lichten.

Deze motiveringen luiden als volgt:

*“Zo is er vooreerst geen duidelijkheid aangaande uw ware identiteit. Immers, ten aanzien van de Zwitserse asielinstanties verklaarde u **D.R.** te heten (zie asielsdossier Zwitserland in administratief dossier). Echter, voor de Belgische asielinstanties verklaarde u **A.R.S.A.** te heten. Het mag duidelijk zijn dat dit op zich al de nodige vragen doet rijzen.*

*Bovendien legde u ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit én u legde ongerijmde verklaringen af over de reden van uw onvermogen hiertoe. Uw **paspoort** verklaarde u aanvankelijk verloren te zijn onderweg van Turkije naar Europa (CGVS1, p. 15). Later verklaarde u dit document vernield te hebben op aanraden van uw smokkelaar (CGVS2, p. 3). Los van het feit dat u zichzelf dus tegenspreekt, kan u uw loutere beweringen ook niet hardmaken. Kan hier bijkomend worden opgemerkt dat u in het verleden reeds een procedure om internationale bescherming in Nederland doorliep en aldus heel goed weet wat het belang is van het voorleggen van (originele) identiteitsstukken. Dat u aldus uw paspoort zou vernield hebben, is dan ook weinig waarschijnlijk. Dat uw smokkelaar u hiertoe de opdracht zou gegeven hebben mag eveneens verbazen gezien dit document hem nog van pas kon komen en bijkomend financieel gewin kon opleveren bij het uitvoeren van zijn smokkelpraktijken.*

Rekening houdende met bovenstaande bevindingen aangaande de verschillende namen/identiteiten die u opgaf én gezien de overige vaststellingen die hieronder nog uitgebreid zullen worden uiteengezet, ontstaat het ernstige vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt en deze niet wenst te tonen om op die manier bepaalde informatie, i.c. aangaande uw reisweg, het moment van vertrek, eventuele verblijfsvergunningen, ea. verborgen te houden. Dat u voor het CGVS dan wel een kopie van

de eerste pagina van uw paspoort voorlegde, kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen temeer daar dit geen enkele informatie bevat aangaande uw reisweg e.d. Evenmin kan deze kopie weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit, gezien kopieën makkelijk kunnen vervalst worden door allerhande knip-en plakwerk en de authenticiteit bijgevolg op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Daarnaast beweerde u dat u uw originele **Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs** afgaf aan de Zwitserse autoriteiten tijdens uw asielprocedure daar en dat deze documenten zich daar nog steeds bevinden (CGVS2, p. 9). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud in Zwitserland verklaarde u dan weer uitdrukkelijk géén originele documenten in uw bezit te hebben en legde u enkel foto's en kopieën voor van identiteitsdocumenten (zie verslag Zwitserland, p. 3, administratief dossier). Ook dit bevestigt verder het vermoeden dat u uw originele documenten (doelbewust) achterhoudt omdat u relevante informatie wenst te verbergen.

De identiteit van een verzoeker betreft nochtans een essentieel element binnen de procedure tot het bekomen van 'internationale bescherming' en het spreekt dan ook voor zich dat van u kan verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen aflegt hieromtrent en, indien mogelijk, documenten ter staving hiervan voorlegt. Het feit dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit voorlegt, tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de reden voor uw onvermogen én bovendien verschillende namen opgaf in het kader van uw verschillende procedures 'internationale bescherming', houdt dan ook een ernstige negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Dient hieraan bovendien nog te worden toegevoegd dat u, zelfs na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen, aanvankelijk niet eens wou toegeven dat u gelogen had. Pas nadat uw advocaat u tijdens het persoonlijk onderhoud even apart nam, gaf u aan in Zwitserland te hebben gelogen (CGVS 2, p. 3). Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

De voorstaande vaststellingen zijn een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift onder verwijzing naar een rapport van EASO dat het niet correct is dat de bestreden beslissing quasi volledig gebaseerd is op tegenstrijdigheden die verzoeker in voorgaande gehoren heeft verteld (DVZ, Nederland, Zwitserland).

Voorop dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op verzoekers verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties.

Verder dient opgemerkt dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in Zwitserland bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers "specifieke informatie" conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Zwitserse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanspraak.

In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de redenen voor zijn vertrek uit Irak:

- verzoeker heeft voor de Zwitserse en Belgische asielinstanties zeer uiteenlopende verklaringen afgelegd inzake de chronologie van de opeenvolgende feiten;
- verzoeker haalde in Zwitserland een volledig ander verhaal aan dan wat hij initieel verklaarde voor de Belgische asielinstanties;
- in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS bracht verzoeker een andere - derde versie - van de feiten aan, hetgeen in grote lijnen overeenstemde met het relaas dat hij in Zwitserland uiteenzette doch opnieuw op essentiële punten ongerijmdheden vertoonde.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen voor de Zwitserse en Belgische asielinstanties enerzijds en tussen zijn opeenvolgende verklaringen in het kader van onderhavige procedure in België anderzijds zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet dienstig worden weerlegd, overeind.

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift zijn vrees voor besnijdenis in hoofde van zijn dochter en verwijst naar de door hem afgelegde verklaringen dienaangaande. Het louter volharden in deze vrees en hernemen van zijn verklaringen dienaangaande kan niet aangenomen worden als dienstig verweer ten aanzien van de vaststellingen in de bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"U haalde nog aan te vrezen dat uw dochtertje ingeval van een terugkeer naar Irak door uw familie zal besneden worden.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat u daadwerkelijk de vader bent van E..

Dit terzijde, u heeft hoe dan ook geenszins weten te overtuigen dat uw dochtertje daadwerkelijk een risico loopt door uw familie te worden besneden in geval van een terugkeer naar Irak.

*Zo dient ook hier allereerst te worden gewezen op uw ongerijmde verklaringen. Moet immers worden vastgesteld dat u ten aanzien van de DVZ met geen woord repte over uw bij het CGVS aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter (zie vragenlijst CGVS). Eens zo opmerkelijk is bovendien de vaststelling dat u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS bovendien verklaarde dat het interview bij de DVZ goed verlopen was. U merkte wel op dat u alles kort en bondig moest vertellen, maar op geen enkel moment merkte u zelf op dat u toen niet over de mogelijke besnijdenis van uw dochter had gepraat. Het was uw advocaat die dit aanhaalde (zie CGVS1, p. 3). Ook dit is wel heel bevreemdend en holt de waarachtigheid van uw relaas verder uit. Ook al zou u kort en bondig uw relaas hebben moeten vertellen, wat overigens ook maar een loutere bewering betreft, dit betekent geenszins dat u niet de kans zou hebben gehad om **alle** elementen die deel uitmaken van uw (beweerde) vrees, desnoods kort doch spontaan, aan te halen. De vaststelling dat bovendien niet u maar uw advocaat dit onderwerp moet aanbrengen, ondermijnt voorts eens te meer de waarachtigheid van zowel de redenen waarom dit element bij de DVZ niet aan bod kwam alsook van het gegeven op zich.*

Deze opmerkelijke bevindingen terzijde gelaten, bijkomend dient hoe dan ook rekening te worden gehouden met volgende vaststellingen. Zo blijkt uit de beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de algemene prevalentiegraad van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Irak zeer laag is, namelijk 8%, en bovendien bestaan er sterke regionale verschillen. Uit de informatie blijkt dienaangaande voorts dat VGV in Irak voornamelijk voorkomt in de noordelijke provincies Erbil en Sulejmaniya alsook in de provincie Kirkuk. Buiten deze gebieden, zoals ondermeer in Dohuk - waar u vandaag zegt te komen - is het zeer ongebruikelijk en praktisch onbestaande. Voorts toont de beschikbare informatie ook aan dat het algemene percentage van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Irak aan het afnemen is én er is een duidelijke mentaliteitswijziging merkbaar. In de KAR is VGV sinds 2011 bij wet verboden en de meerderheid van de vrouwen en meisjes zijn de mening toegedaan dat deze praktijken moeten stoppen.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uitdrukkelijk tegen de praktijk van VGV bent. Zo noemde u deze praktijk 'achterlijk' (zie CGVS1, p. 7 en 20). Ook al zou er enige druk uitgaan van uw familie om uw dochtertje te laten besnijden, rekening houdende met uw eigen afwijzende houding dienaangaande én gelet op de algemene situatie in Irak in het algemeen en in de KAR (zie supra), dient dan ook te worden besloten dat u wel degelijk in staat zou zijn om uw dochtertje te behoeden voor VGV.

U heeft uw vrees voor VGV van uw dochtertje ingeval van een terugkeer naar Irak akdus geenszins aannemelijk gemaakt."

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS